

Sygn. akt I C 171/18 upr.

Na rozprawę dnia 28/03/2019 r. pełnomocnik powoda nie stawił się – zawiadomiony prawidłowo.

Pozwany nie stawił się pomimo należytego zawiadomienia go o terminie rozprawy, nie złożył żadnych wyjaśnień – ani też nie żądał przeprowadzenia rozprawy w jego nieobecności. Przewodniczący ogłosił wyrok zaoczny.

Przewodniczący Protokolant

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 marca 2019 r.

Sąd Rejonowy w Piszcu I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Anna Lisowska
Protokolant:	sekretarz sądowy Judyta Masłowska

po rozpoznaniu w dniu 28 marca 2019 r. w Piszcu

sprawy z powództwa (...)Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.

przeciwko A. K.

o zapłatę

o r z e k a

Powództwo oddala.

Sygn. akt I C 171/18 upr

UZASADNIENIE

(...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. w dniu 30 października 2017 roku wytoczył powództwo przeciwko A. K. o zapłatę kwoty 137,64 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że przedmiotowe roszczenie wynika z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, o numerze abonenckim (...), zawartej pomiędzy (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością, a pozwanym. Na podstawie tejże umowy oraz art. 57 ust. 6 ustawy z 16 lipca 2004 roku Prawo Telekomunikacyjne, operator wystawił noty obciążeniowe. Zgodnie z powołanym przepisem, w przypadku jednostronnego rozwiązania umowy przez abonenta lub przez dostawcę usług z winy abonenta przed upływem terminu, na jaki umowa została zawarta, dostawcy usług przysługuje żądanie o zwrot ulgi przyznanej abonentowi pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania. Na dochodzoną niniejszym pozwem składa się kwota 137,64 złotych stanowiąca wysokość skapitalizowanych odsetek ustawowych za opóźnienie oraz wystawionych przez wierzyciela pierwotnego not odsetkowych.

Powód wskazał nadto, że na podstawie porozumień z 15 grudnia 2009 roku do umowy ramowej przelewu wierzytelności z dnia 14 grudnia 2009 roku nabył od (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością przedmiotową wierzytelność względem pozwanego.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanym w niniejszej sprawie 28 listopada 2017 roku, Sąd Rejonowy w Pieszku nakazał pozwanemu zapłacić na rzecz powoda całość dochodzonego roszczenia wraz z kosztami postępowania. (k. 18)

Postanowieniem z 5 marca 2018 roku Sąd Rejonowy w Pieszku uchylił nakaz zapłaty z 28 listopada 2017 roku i zawiesił postępowanie w sprawie wobec nie wskazania przez stronę powodową aktualnego adresu zamieszkania pozwanego.

Postanowieniem z 1 lutego 2019 roku Sąd Rejonowy w Pieszku na wniosek strony powodowej, która wskazała aktualny adres zamieszkania pozwanego, podjął zawieszony postępowanie w sprawie.

Pozwany A. K., mimo należytego powiadomienia go o terminie, nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę, nie złożył żadnych wyjaśnień i nie żądał przeprowadzenia rozprawy w swojej nieobecności.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

W związku z niestawieniem się pozwanego A. K. na posiedzeniu wyznaczonym na rozprawę i brakiem jakichkolwiek wyjaśnień, Sąd zobligowany był do wydania w przedmiotowej sprawie wyroku zaocznego (art. 339 § 1 k.p.c.).

Zgodnie z treścią art. 339 § 2 k.p.c., w wypadku wydania przez Sąd wyroku zaocznego, przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Twierdzenia pozwu uznaje się za budzące uzasadnione wątpliwości, m.in. w sytuacji, gdy dowody i twierdzenia przedstawione przez powoda są niekompletne, pozostawiają wątpliwości co do okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sporu, nie przedstawiają pełnego obrazu rzeczywistości. W takiej sytuacji wydając wyrok sąd nie może oprzeć się wyłącznie na twierdzeniach powoda i należy przeprowadzić postępowanie dowodowe celem wyjaśnienia powstałych wątpliwości (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 sierpnia 1972 r. w sprawie III CR 153/72).

W myśl ogólnej zasady wyrażonej w art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne. Mając powyższe na uwadze, w przedmiotowej sprawie to na powodzie spoczywał więc ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie. Nadto, wskazać należy, iż w sprawach cywilnych sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy czy też do uzupełnienia postępowania dowodowego o dowody, na których istnienie wskazują strony, lecz których nie przedstawiły. Obowiązek dowodzenia spoczywa bowiem na stronach.

Należy podkreślić, iż do zamknięcia rozprawy powód, zastąpiony przez profesjonalnego pełnomocnika, na potwierdzenie zasadności swojego roszczenia przedłożył jedynie wyciąg z ksiąg rachunkowych z 16 października 2017 roku. W prawdzie w dokumencie tym widnieje kwota należności głównej analogiczna do tej dochodzonej niniejszym pozwem, jednakże dokument ten nie może stanowić wystarczającego dowodu uzasadniającego uwzględnienie żądania pozwu w niniejszej sprawie. Wyciąg z ksiąg rachunkowych na gruncie postępowania cywilnego stanowi jedynie dokument prywatny, a jako dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c. jest dowodem wyłącznie na to, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w jego treści i podlega ocenie na równi z pozostałymi dowodami. Na podstawie tego dokumentu nie można sformułować domniemania, że stwierdzone w nim okoliczności są zgodne z rzeczywistym stanem rzeczy. Z uwagi na powyższe, fakt zadłużenia pozwanego, jego tytuł, wysokość i wymagalność, winny zostać wykazane za pomocą innych dowodów, a tych w niniejszej sprawie brak.

Powód nie przedłożył powołanych w pozwie: umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych i not obciążeniowych. Nie przedłożył również żadnych dokumentów, które potwierdzałyby, że przedmiotowa umowa została skutecznie rozwiązana i w konsekwencji, że wynikające z niej roszczenie stało się wymagalne. Brak jest też jakichkolwiek dowodów na podjęcie wobec pozwanego działań windykacyjnych przed złożeniem pozwu.

Brak wskazanych wyżej dowodów uniemożliwia poczynienie przez Sąd ustaleń co do treści ewentualnej umowy zawartej przez pozwanego, ustalenia daty początkowej odsetek, wysokości odsetek oraz charakteru roszczeń i ich wymagalności.

W tym stanie rzeczy, uznając, iż powód nie dowiódł swojego roszczenia, Sąd powództwo oddalił.